

єдиновладні); 3) їх відповідальністю (або не відповідальністю).

Із наведених вище підходів до розумінні форми державного правління випливає те, що вирішальне значення для з'ясування змісту цього поняття мають взаємовідносини органів державної влади, зумовлені відповідним принципом, покладеним в основу цієї інституціональної системи влади, та певними культурними особливостями нації. Тобто мається на увазі спосіб організації вищих органів державної влади, правовий статус і принципи взаємовідносин, співвідношення повноважень центральної влади та адміністративно-територіальних одиниць, характер взаємодії із суспільством.

Якщо ж спосіб побудови державних органів базується на принципові концентрації влади, а не розподілі влади, то кількість взаємозв'язків у системі «влада законодавча, влада глави держави й влада уряду» мінімальна, тому що вони «замикаються», як правило, на одному елементі – органі, який, по суті, і править у державі. Якщо за основу взято принцип деконцентрації влади, тобто поділу влади, то кількість взаємозв'язків у згаданому владному трикутнику збільшується, і саме державне правління буде результатом загальної (сукупної) діяльності вищевказаних органів державної влади [3].

Отже, форму державного правління не слід розуміти тільки як теоретичну абстрактну категорію юридичної науки. Більш доцільніше, на нашу думку, розуміти як сукупність науково обґрунтованих теоретичних положень, за допомогою яких можливо визначити значення, особливості організації, функціонування та взаємодію (між собою та населенням) органів державної влади.

Узагальнюючи все вищерозглянуте, форму державного правління визначаємо як порядок утворення та форму організації, функціонування та відповідальності вищих органів державної влади.

Список використаних джерел:

1. Бостан С. К. Форма правління сучасної держави: теоретико-правові засади: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01 / Бостан Сергій Костянтинович. – Запоріжжя, 2008. – 38 с.
2. Кульков М. О. Теоретические проблемы типологии форм государства : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теория и история права и государства; история учений о праве и государстве» [Электронный ресурс] / М. О. Кульков. – Саратов, 2008. – С. 23. – Режим доступа : <http://www.sgap.ru/diss.phtml?all>
3. Макарова З.С. Типологія форми державного правління. / З.С. Макарова. // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 2. – С. 82-85.
4. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права і держави : навч. посіб. / П.М. Рабінович. – 5-е вид. – К. : Атіка, 2001. – С. 55

**Студент юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ**

Южека Роман Сергійович

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРЕДМЕТУ ТЕОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

Предмет теорії держави і права має свої особливості, адже він не співпадає з предметом інших галузевих юридичних наук (адміністративного, цивільного, кримінального права тощо). Предметом теорії держави і права є переважно загальні закономірності виникнення, розвитку, і функціонування держави і права в цілому, тобто в їх органічному поєднанні.

Теоретичну основу дослідження визначення предмету теорії держави і права склали праці таких відомих вчених-науковців, як: Ю.А. Ведернікова, М.С. Кельмана, О.Г. Мурашина, О.Ф. Скаун та інших. Проте, незважаючи на значну кількість робіт, питання щодо визначення предмету теорії держави і права залишається відкритим, адже предмет теорії держави і права, як і будь-якої науки, не залишається незмінним.

На думку, Ю.А. Ведернікова предметом теорії держави і права є загальні закономірності

виникнення, функціонування та розвитку держави і права [1, с.18]. Такої ж думки, але з доповненням зазначає М.С. Кельман та О.Г. Мурашин. На думку зазначених авторів, предметом теорії держави і права є вивчення системи загальних та окремих специфічних закономірностей виникнення, розвитку і функціонування держави і права, що розглядаються як цілісні інститути суспільства [2, с.14]. Автори зазначають, що предметом теорії держави і права є переважно загальні закономірності виникнення, розвитку, призначення і функціонування держави і права. Тому її називають загальною теорією держави і права на відміну від теорії конституційного права, теорії цивільного та кримінального права тощо. Варто зазначити, що більшість учених визнають, що виникнення та розвиток держави і права не залежать від волі та свідомості людей, оскільки це закономірний процес суспільних відносин. Така закономірність є предметом наукового пізнання, яка складає особливу сферу суспільного пізнання [2, с.13]. На думку, О.Ф. Скакун предметом теорії держави і права, є основні закономірності становлення, оформлення, функціонування права і держави (як юридичного явища), виражені в узагальненому вигляді в поняттях, категоріях, принципах, теоретичних конструкціях, через які розкриваються об'єктивні властивості праводержавних явищ і процесів [3, с.7].

На нашу думку, предметом теорії держави і права є складна і багатоаспектна державно-правова дійсність, загальні та специфічні об'єктивні закономірності розвитку як теорії держави, так і теорії права. Адже, предмет теорії держави і права є дуалістичним, оскільки включає в себе теорію держави і теорію права. Держава і право, є основними специфічними суспільними явищами, які включають в себе загальні закономірності виникнення держави і права, призначення, функціонування, сутність, типи, форми, функції, структуру та механізм дії.

Таким чином, предмет теорії держави і права є дуалістичним, оскільки поєднує теорію держави і теорію права. Він включає всі державно-правові явища, які взаємопов'язані, а саме: закономірності виникнення, розвитку та функціонування держави і права в цілому. Предмет теорії держави і права складають правові і державно-владні відносини, державні і правові явища, отже, предмет теорії держави і права є історичним. Він змінюється в міру залучення до сфери пізнання нових властивостей і явищ правової і державної дійсності.

Список використаних джерел:

1. Теорія держави і права : підруч. / кол. авт. ; кер. авт. кол. канд. юрид. наук, проф. Ю.А. Ведерніков. – 2-е вид. перероб. і доп. – Дніпропетровськ : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2015. – Ліра ЛТД. – 468 с.
2. Кельман М.С., Мурашин О.Г. Загальна теорія держави і права: Підручник / М.С. Кельман, О.Г. Мурашин. – К.: Кондор, 2006. – 477 с.
3. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф Скакун. – Харків : Консум, 2001. – 656 с.

**Курсант 2-го курсу ННІ№2, НАВС
Ярошенко Юлія Вікторівна
ЮРИДИЧНА ОСВІТА ТА ЮРИДИЧНА ПРАКТИКА**

Юридичну практику слід відрізняти від юридичної освіти, хоча вони знаходяться в органічній взаємодії і взаємовпливі.

Юридична освіта – система юридичних знань, поглядів, переконань, здобутих в результаті навчання і самоосвіти.

Завдання професійної юридичної освіти - навчити студентів юридичної технології, умінню розібратися в структурі юридичного (позитивного) права, способах юридичної техніки, рішенню на цій основі питань юридичної кваліфікації. Навчання юридичній техніці і технології надзвичайно важливе, оскільки обумовлено соціальним значенням юридичної професії. Однак головна мета полягає в формуванні світоглядної позиції юриста, яка ґрунтується на сприйнятті, усвідомленні осмисленні всього багатства юридичної думки і правового досвіду, накопиченого людством.